

γλυκατζούρικος επίθ. ένιαχ. γλυκατζούρ'κους Μακεδ. (Γρεβ.)

Έκ του οὐσ. γ λ υ κ α τ ζ ο ῦ ρ ι καὶ τῆς παραγωγ. κα-
ταλ. -ι κ ο ς.

Ὁ γλυκίζων, ὑπόγλυκος.

γλυκαυγή ἡ, Μ. Τσιριμῶκ., Δεκάστ., 17.

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ του οὐσ. α ὕ γ ῆ.

Ἡπία, οἶονει γλυκεῖα αὐγή: Ποίημ.

Ἔνας νιὸς μιὰ γλυκαυγή, | μιὰν αὐγή τριανταφυλλιά
εἶχε βγεῖ, μονάχος βγεῖ | 'ς τὸ κυνήγι γιὰ πουλλιά.

γλυκαφέντης ὁ, Α. Κρήτ. Κάρπ.

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ του οὐσ. ἀ φ έ ν τ η ς.

Ὁ λίαν ἀγαπητός, ὁ προσφιλής, ὁ οἶονει γλυκὺς ἀ φ έ ν-
τ η ς: Ἄσμ.

Ἀφέντη, γλυκαφέντη μου, καλέ, καλέ μ' ἀφέντη
Α. Κρήτ.

Ἄν εἶσαι Τοῦρκος, φάε με, κι Ὀβριός, μαέρισέ με,
κι ἂν εἶς ὁ γλυκαφέντης μου, σκύφε καὶ φίλησέ με
Κάρπ.

γλυκένιος επίθ. ένιαχ. γλυτθένος Κύπρ.

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-έ ν ι ο ς. Διὰ τὴν ἀπουράνωσιν τοῦ ν βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ,
1.555 καὶ 2.1118.

Σκωπτικῶς περὶ τοῦ ὄνου, ὡς ἔχοντος δῆθεν γλυκεῖαν
φωνήν. Συνών. μ ε λ έ ν ο ς, διὰ τὸ ὅπ. βλ. μ ε λ έ ν ι ο ς.

γλυκέρα ἡ, Ζάκ. γλυτζέρα Προπ. (Κύζ.)

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ρ α.

1) Ποικιλία ἀμπέλου μὲ πολὺ γλυκὰ ἄσπρα ἐπιτραπέζια
σταφύλια Ζάκ. 2) Μεταφ., εὖσωμος καὶ ὠραία γυνή Προπ.
(Κύζ.) Συνών. κ ὀ μ μ α τ ο ς, τ α ρ τ ἄ ν α, φ ρ ε γ ἄ δ α.

γλύκερας ὁ, Ἀντίπαξ. Κέρκ. (Κασσιόπ. κ.ά.) Παξ.

Έκ του οὐσ. γ λ υ κ έ ρ α κατὰ τύπ. μεγεθ.

1) Γ λ υ κ έ ρ α 1, Ἀντίπαξ. Παξ. 2) Εἶδος ποώδους φυ-
τοῦ τῆς οἰκογενείας τῶν Συνθέτων (Compositae) μὲ ὑπο-
γείους κονδύλους. Τοῦ φυτοῦ τούτου ἡ γεῦσις εἶναι ὑπό-
γλυκος Κέρκ. (Κασσιόπ. κ.ά.)

γλυκερήθρα ἡ, Ζάκ. Πελοπν. (Ἄρν. Βερεστ. Βουρβουρ.
Γαργαλ. Δαιμον. Δημητρ. Ζελίν. Ἡλ. Καλάβρυτ. Κάμπος
Λακων. Κορών. Μάν. Μαργέλ. Μεσσην. Μονεμβ. Παιδεμέν.
Παππούλ. Πυλ. Συκέα Λακων. Χατζ. κ.ά.)—Β. Κριμπᾶ,
Ἄμπέλ., 6 Π. Γενναδ., Ἑλλην. γεωργ., 9,516 καὶ Γεωργ.
γλωσσ., 13—Λεξ. Δημητρ.

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ε ρ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ή θ ρ α. Ἡ λ. καὶ εἰς ἄσμ. τοῦ 1601. Βλ. Παρνασσ.
15,935.

1) Πᾶν γλυκὺ πρᾶγμα Πελοπν. (Μάν.) 2) Ποικιλία στα-
φυλῆς πολὺ γλυκεῖας, ἐπιτραπέζιου συνήθως, χρώματος λευ-
κοῦ Ζάκ. Πελοπν. (Ἄρν. Δαιμον. Ζελίν. Ἡλ. Καλάβρυτ.
Κάμπος Λακων. Χατζ. κ.ά.)—Β. Κριμπᾶς, Ἄμπέλ., ἐνθ' ἄν.
Π. Γενναδ., Ἑλλην. γεωργ., ἐνθ' ἄν. καὶ Γεωργ. γλωσσ., ἐνθ'
ἄν.—Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ υ κ ἄ δ α 5. β) Τὸ κλῆμα τὸ
ὁποῖον παράγει τὸ ἀνωτέρω εἶδος σταφυλῆς Λεξ. Δημητρ.
3) Εἶδος φυτοῦ, πιθαν. ὀνωνίδος, χρησίμου εἰς μαγικὰς τε-

λετὰς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 4) Εἶδος ποώδους ἐδωδίου φυ-
τοῦ τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Πελοπν. (Βε-
ρεστ. Γαργαλ. Μάν. Μονεμβ.) 5) Εἶδος πτηνοῦ, μεγέθους
περιστερᾶς, τοῦ ὁποῖου τὸ λίπος θεωρεῖται χρήσιμον εἰς τὴν
θεραπείαν τῶν ρευματισμῶν Πελοπν. (Βούρβουρ.) β) Εἶδος
τι πτηνοῦ Πελοπν. (Μάν.)

γλυκέρι τό, ένιαχ. γλυκέρ' Πόντ. (Τραπ.) γλυτσέρ',
Πόντ. (Οἶν.)

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ρ ι.
Τὸ γλεῦκος, ὁ μ ο ὕ σ τ ο ς.

γλυκερίδα ἡ, ένιαχ. γλυκιρίδα Μακεδ. (Μεσορ.)

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ε ρ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ί δ α.

Εἶδος ποώδους ἐδωδίου φυτοῦ, πιθαν. ὁ Ὀποπάναξ ὁ
ἀνατολικὸς (Oropanax orientale) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιο-
φόρων (Umbelliferae).

γλυκερίνη ἡ, λόγ. κοιν.

Έκ του Γαλλ. g l y c é r i n e.

Ἡ τρισθενὴς ἀλκοόλη, γνωστὴ συνήθως ὑπὸ μορφὴν πα-
χυρεύστου ὑγροῦ, ἄχρους, ἄοσμος καὶ μὲ γεῦσιν γλυκίζου-
σαν.

γλυκερὸς επίθ. Κρήτ. Πάτμ. Ρόδ. — Α. Κάλβ., Ὁδ.
11,3. I. Πολέμ., Παλαιὸ βιολ., 89—Κρήτ. Ἑστ. 19,3—
Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. γλυτσερός Κρήτ. (Νεάπ.) Πε-
λοπν. (Ξεχώρ.) γλυτζερέ Τσακων.

Τὸ ἀρχ. επίθ. γ λ υ κ ε ρ ὁ ς.

1) Ὁ πλήρης γλυκύτητος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄμε νὰ πῆς τῆς μάννας σου, τῆς πρώτης σου ρου-
φιάνας,

ὡς ἔτρουγε τὰ γλυκερά, νὰ πιῇ καὶ τὰ φαρμάκια

Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. Ὁμ. Λ 89: «σῖτον τε γλυκεροῖο
περὶ φρένας ἱμερος αἰρεῖ». β) Ὁ γλυκίζων, ὑπόγλυκος Κρήτ.
(Νεάπ.) Πελοπν. (Ξεχώρ.)—Λεξ. Πρω.: Τούτη ἡ πατάκα
εἶναι γλυτσερὴ Ξεχώρ. γλυτσερά ναι τὰ πορτοκάλια κι ἂς
δὲν ἐκιτρινίσανε ἀκόμη Νεάπ. γ) Μεταφ., ὁ τερπνός, εὐ-
χάριστος I. Πολέμ., Παλαιὸ βιολ., ἐνθ' ἄν.—Κρήτ. Ἑστ.
ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Ποῖός λέει πὼς δὲν εἶν' ὁμορφή καὶ ζηλεμένη ἡ χώρα
ποὺ γλυκερὸς κι ὀλόχρυσος ὁ ἥλιος τὴν φιλεῖ;

I. Πολέμ., ἐνθ' ἄν.

Ψυχὴ μου, σέ μαγέψανε οἱ χρυσοχέρες μοῖρες

κ' ἐγινες εἰδωλὸ γλαυκὸ σέ μάτια γλυκερά

Κρήτ. Ἑστ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. Πίνδ., Πυθ. 9,12:
«καὶ σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὴν βάλεν αἰδῶ». 2) Ὁ
ποθητός, ὁ ποθούμενος Α. Κάλβ., Ὁδ. 11,3—Λεξ. Δημη-
τρ.: Ποίημ.

Βλέπει τὰ περιπόθητα βουνὰ καὶ τὰ χωράφια

τῆς γλυκερᾶς πατρίδος

Α. Κάλβ., ἐνθ' ἄν.

γλυκερόφωνος επίθ. Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή², 136.

Έκ του επίθ. γ λ υ κ ε ρ ὁ ς καὶ του οὐσ. φ ω ν ῆ.

Ὁ ἔχων εὐχάριστον, οἶονει γλυκεῖαν φωνήν: Ποίημ.

Χίλια λαλήματα κι ὁ αὐλὸς ὁ λυγερός κυλάει
ῥυμους κ' ἡ γλυκερόφωνη χρυσὴ κιθάρα ἀπλώνει.